

Методологічні пояснення

Показники стосовно оплати праці отримані за результатами державного статистичного спостереження «Обстеження підприємств із питань статистики праці», яким охоплені суб'єкти підприємницької діяльності, бюджетні установи, фінансові й громадські організації (далі – підприємства), які використовують найману працю. До 2009 року включно обстеження не охоплювало працівників статистично малих підприємств і у фізичних осіб-підприємців, з 2010 року – працівників малих підприємств з кількістю найманих працівників менше 10 осіб і у фізичних осіб-підприємців. У зв'язку зі зміною в організації спостереження та охопленні одиниць обстеження, безпосереднє порівняння даних 2010 та наступних років з аналогічними даними попередніх років є некоректним.

Починаючи з січня 2013 року дані згруповані відповідно до національного класифікатора України ДК 009:2010 «Класифікація видів економічної діяльності» (КВЕД 2010).

Середньомісячна номінальна заробітна плата працівників визначається шляхом ділення нарахованого фонду оплати праці працівників за відповідний період (місяць, квартал, рік) на їхню середньооблікову кількість та на кількість місяців у періоді.

Фонд оплати праці – сума нарахувань працівникам у грошовій та натуральній формі за відпрацьований час або виконану роботу: тарифні ставки (посадові оклади), премії, доплати, надбавки, а також інші види оплати за невідпрацьований час. Включає обов'язкові відрахування із заробітної плати працівників: податок на доходи фізичних осіб та єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування працівників.

До фонду оплати праці не відносяться: грошове забезпечення кадрових військовослужбовців та осіб рядового й начальницького складу, виплати, що здійснюються за рахунок коштів фонду державного соціального страхування з тимчасової втрати працездатності, оплата перших п'яти днів тимчасової непрацездатності за рахунок коштів підприємства, а також сума єдиного внеску, яка сплачується роботодавцем на загальнообов'язкове державне соціальне страхування.

Індекс реальної заробітної плати – характеризує зміну купівельної спроможності номінальної заробітної плати у звітному періоді порівняно з базисним під впливом зміни цін на споживчі товари та послуги і ставок податку на доходи фізичних осіб та обов'язкових відрахувань. Визначається діленням індексу нарахованої до виплати номінальної заробітної плати (без урахування податку на доходи фізичних осіб та єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, утриманих із заробітної плати працівника) на індекс споживчих цін за той же період.

Заборгованість із виплати заробітної плати – це сума своєчасно несплаченої заробітної плати всім категоріям працівників, а саме: штатним працівникам, особам, які не перебувають в обліковому складі підприємства – сумісникам та працюючим за цивільно-правовими договорами, а також звільненим працівникам.

Заборгованою вважається сума, яка включає усі нарахування у грошовій та натуральній формі з фонду оплати праці, за винятком обов'язкових утримань (податок на доходи фізичних осіб та єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування), строк виплати якої минув до кінця місяця, у якому вона повинна бути виплачена. Дані узгоджуються з показником простроченої кредиторської заборгованості з оплати праці.

Заборгованість із виплати заробітної плати може утворюватися за рахунок власних коштів підприємства, а також державного та місцевого бюджетів.

Загальна сума заборгованості з виплати заробітної плати включає дані економічно активних підприємств, суб'єктів господарювання, щодо яких реалізуються процедури відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом, а також економічно неактивних підприємств. Динаміка показників у табл. 17.3 приведена у відповідність до даної методології.